

عنوان مقاله:

ایمان عارفانه از منظر مولانا

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه دینی، دوره 18، شماره 68 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

نعمت الله بدخشان - استادیار دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

ایمان در لغت به معنی تصدیق است، اما در اصطلاح حکما و متکلمان مسلمان به معانی مختلفی از جمله اقرار زبانی و معرفت فلسفی به کار رفته است. مولانا جلال الدین محمد بلخی معرفت نظری و فلسفی را طریقه ی کامل و شایسته ای برای شناخت خدا و حصول ایمان دینی نمی داند. از نظر او تنها از راه حکمت ذوقی و شهودی می توان رابطه ای وجودی و مستقیم با خداوند برقرار کرد و به ایمانی عارفانه و شاهدانه نائل آمد. در پژوهش پیش رو کوشیده ایم تا عمدتا با استناد به مثنوی معنوی، دیدگاه مولانا درباره ی ماهیت ایمان و شرایط تحقق آن و برخی از ویژگی های مهم ایمان عارفانه ی موردنظر او را تبیین و بررسی کنیم و در ضمن، روشن کنیم که ایمان عارفانه از نظر مولانا، با ایمان مرسوم در نزد متکلمان و فیلسوفان مسلمان چه تفاوت هایی دارد. از منظر مولانا، ایمان حقیقتی قلبی و تجربه ای شهودی است که خاستگاه آن معرفت فطری انسان ها به خداست. اختیاری بودن فعل ایمان و ظرف ایمان که سرای دنیا و دار تکلیف و اختیار آدمی است و همچنین مراتب داشتن ایمان و تحول آفرینی آن، براساس همین معرفت تبیین می شود.

کلمات کلیدی:

۱. ماهیت ایمان، ۲. معرفت شهودی، ۳. اصل تجانس، ۴. ساحت و ظرف ایمان، ۵. تحول آفرینی ایمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1558039>

